

ГРАДИНСКА ТЕМЕНУЖКА

Дивитѣ горски теменужки сж срамежливи цвѣтя. Тѣ растатъ въ тъмнитѣ гори, скрити въ сѣнката на голѣми храсти, и криватъ като малки деца своитѣ главички задъ голѣмитѣ зелени листа.

Въ една голѣма гора растли тѣ и изпълвали въздуха съ своята хубава миризма. Спрѣлъ се славеятъ и, опияненъ отъ тѣхното ухание, почналъ да пѣе и да слави това скрито горско цвѣте. Чула го малката теменужка, която била до него, и помислила, че той възпѣва само нея. Толкова се унесла тя въ неговата пѣсенъ, че забравила да се свѣрни като малка теменужка. Подала тя глава вѣнъ отъ листата, обърнала се гордо настрани и усмихнато се огледала въ голѣмата капка роса, която трептѣла на върха на единъ листъ.

— Ахъ, казала тя, колко съмъ хубава и колко хубаво ухая! Азъ трѣбва да съмъ по-хубава и по-уханна отъ всички други теменужки, щомъ за мене пѣе славеятъ.

Въ това време край нея минавала старата фея на горитѣ, покровителка на всички цвѣтя. Тя ударила съ жезъла си теменужката и казала:

— Ти, малка немирнице! Скоро се скрий задъ листата! За наказание, гдето си така суетна, ще отнема миризмата ти!

Теменужката се скрила и плакала безутешно. Толкова много плакала тя, че поточета сълзи се стичали около нея. Чула я дъщерята на старата фея и се смилила надъ нея.

— Не плачи, цвѣтенце, — казала младата фея, — азъ не мога да ти върна миризмата, но ще обърна сълзитѣ ти въ цвѣтове. Ти нѣма да миришешъ вече, но твоитѣ цвѣтове ще бждатъ още по-хубави и по-ясно морави.

И феята направила отъ малката горска теменужка една чудно красива градинска теменужка. Затова, градинскитѣ теменужки сж красиви, но нѣматъ миризма.

Илиня Петрова